

**zbiierka rozprávok a pohádek šikovných detí zo Slovenska a Čiech
školský rok 2018/2019**

Obsah

Ahooj deti 😊	5
Ako išlo auto na vandrovku	5
Daniel Sedmák, 1. ročník, Základná škola Skýcov.....	5
Rozprávka o princeznej a princovi	5
Vanesa Mihálová, 1. ročník, Základná škola Skýcov.....	5
Čarovná lúka	6
Natália Pupáková, 1. ročník, Základná škola Skýcov.....	6
Čarovný svet	6
Adela Matejovová, 1. ročník, Základná škola Skýcov.....	6
Stanovani	7
Magdaléna Vanžurová , 1.ročník , ZŠ a MŠ Via Libertatis, Nelahozeves.....	7
O princeznej a drakovi	8
Filip Kováč, 2.ročník, Základná škola Skýcov.....	8
Farebáčik	9
Peter Karas, 2. ročník, Základná škola Skýcov.....	9
O psíkovi Dunčovi	10
Ondrej Škunta, 2. ročník , ZŠ s MŠ Babín.....	10
Ilustrácia : Viktória Paľová, 2.ročník, ZŠ s MŠ Babín.....	11
Môj kamarát Dunčo	11
Sebastián Parišek, ZšsMš Babín, 2. ročník.....	11
Ilustrácia : Adela Parišková, 8.ročník, ZŠ s MŠ Babín.....	12
Lesný strážca všetkých víl	13
Sofia Kurčinová, 2. ročník , ZŠ s MŠ Babín.....	13
Ilustrácia : Sofia Kurčinová, 2.ročník, ZŠ s MŠ Babín.....	14
O jednorožcoch	15
Viktória Paľová , 2.ročník, ZŠ s MŠ Babín.....	15
Ilustrácia : Viktória Paľová, 2.ročník, ZŠ s MŠ Babín.....	16
O zemiakovej rodinke na záhradke	17
Karin Bujňáková, II. A, ZŠ s MŠ Brezovica.....	17
Ilustrácia :Peter Pružinský, 2. A, ZŠ s MŠ Brezovica.....	17
Žabka Skákajlabka	18
Tamarka Tomčíková, II.A , ZŠ s MŠ Brezovica.....	18
O lietajúcom koberci	18

Slávka Šefčíková, II.A, II.A , ZŠ s MŠ Brezovica.....	18
O dvou příšerách.....	19
Michal Manojlovič , 2. B, ZŠ Didaktis, Brno	19
Ilustrácia : Kryštof Šilar, 2. B, ZŠ Didaktis, Brno	20
Tajná katastrofa	21
Lada Salajková, 2. B, ZŠ Didaktis, Brno	21
Ilustrácia : Daniel Polach, 2. B, ZŠ Didaktis, Brno	21
Jak si žabky koupili nové oblečení.....	22
Elen Fišerová, 2. B, ZŠ Didaktis, Brno.....	22
Ilustrácia : Lada Salajková 2. B, ZŠ Didaktis, Brno.....	22
Mistři džungle	23
Kryštof Januška a Čestfa Nývlt, 2.ročník , ZŠ a MŠ Via Libertatis, Nelahozeves	23
Psík Rony	25
Patrik Šabo, 3.ročník ZŠ Skýcov	25
Zakliaty cukříkový sad.....	26
Andrej Ďuračka, 3.ročník ZŠ Skýcov.....	26
O princezně Smutněně a rytíři Matějovi	28
žáci 3.třídy ZŠ Libušín.....	28
Ilustrácia : Jirka Rudlf, 3.třída, ZŠ Libušín	30
O králi Rolandovi.....	31
Matěj Andrle, 3třída, ZŠ Libušín	31
Zázračná zvířátka	34
Thea Kuklínková, Veronika Dušáková , 3. ročník ,ZŠ Didaktis, Brno	34
Příběh o pandě a želvě.....	37
Karolína Ježková, Veronika Kožiaková , 3. ročník ,ZŠ Didaktis, Brno	37
Ilustrácia : Karolína Ježková, Veronika Kožiaková, 3.ročník, ZŠ Didaktis, Brno	38
Mimozemšťani	39
Kryštof Konečný, Mikuláš Denk , 3. ročník ,ZŠ Didaktis, Brno	39
Zvláštne prázdniny	41
Sofia Fajnová, 4.ročník, ZŠ Skýcov	41
Ako sa žilo bez mäsa... ..	42
Mathias Novák ,4.B, ZŠ s MŠ Brezovica	42
Ilustrácia : Mathias Novák 4. B , ZŠ a MŠ Brezovica	42
Benji, Iris a Spirit	43

Karolína Šolcová, 4. A, ZŠ a MŠ Králův Dvůr	43
Ilustrácia : Lenka Zachariášová, 4. A, ZŠ a MŠ Králův Dvůr.....	44
Magická zvířata a pejsek Erný	44
Sofie Kalinová, 4. A, ZŠ a MŠ Králův Dvůr	44
Ilustrácia : Nela Kalinová, 4. A, ZŠ a MŠ Králův Dvůr	45
Panda Aneta	47
Petra Baďurová, 4. A, ZŠ a MŠ Králův Dvůr	47
Ilustrácia : Lenka Zachariášová, 4. A, ZŠ a MŠ Králův Dvůr.....	47
Moudřenka a Tlapička	47
Nela Repšová, 4. A, ZŠ a MŠ Králův Dvůr	47
Ilustrácia : Marek Vitík, 4. A, ZŠ a MŠ Králův Dvůr	48
Tam a zase zpátky	49
Zuzana Hejmová, 4. A, ZŠ a MŠ Králův Dvůr	49
Ilustrácia : Jana Rozinová, 4. A, ZŠ a MŠ Králův Dvůr	51

Ahoj deti 😊

V rukách máte knižku rozprávok, ktorú sme s Vašimi p. učiteľkami a p. učiteľmi spoločne zostavili. Sú v nej rozprávky a obrázky žiakov I. stupňa základných škôl zo Slovenska a Čiech. Sme veľmi radi, že sa nám takáto milá a krásna knižka podarila spoločne vytvoriť. Veríme, že sa pri čítaní rozprávok výborne zabavíte a na budúci rok sa k nám pripojíte.

P.S. Ak pri ilustrácii nie je meno autora, tak ilustrátorom je zároveň autor rozprávky

Mgr. J. Zvolenský, ZŠ Skýcov

Ako išlo auto na vandrovku

Daniel Sedmák, 1. ročník, Základná škola Skýcov

Jedného upršaného dňa sa malé Saxo nudilo v garáži. Hovorí si: „Idem ja do lesa, ževraj rastú hríby.“ Išlo, išlo a zrazu zapadlo. Volá o pomoc, ale nikto neprichádza, musí prenocovať v lese. Našťastie ráno išiel okolo Zetor do práce. Malého Saxa vytiahol. Odvtedy keď prší, radšej čuší doma.

Rozprávka o princeznej a princovi

Vanesa Mihálová, 1. ročník, Základná škola Skýcov

Bolo raz jedno kráľovstvo, kde žil jeden kráľ, mal jednu dcéru, ktorá bola veľmi pyšná. Otec kráľ sa rozhodol, že dcéru vydá za princa, ktorý ju dokáže zmeniť. Vraj aby bola dobrou kráľovnou. Bolo veľa princov čo to skúšali, ale nedokázali. Nakoniec to dokázal obyčajný pastier, ktorý sa princeznej páčil. A žili spolu až do smrti.

Čarovná lúka

Natália Pupáková, 1. ročník, Základná škola Skýcov

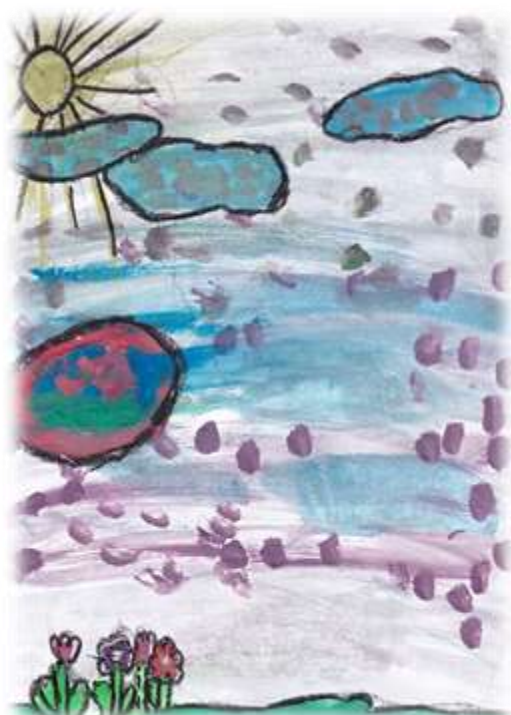

Kde bolo, tam bolo, za siedmimi horami a siedmimi dolinami bola v jednej malej dedinke lúka. Tá lúka nebola hocijaká, bola čarovná. Žili na nej štyri kvietky a každý mal iné kúzlo. Prvý fialový kvietok po odtrhnutí zmení zimu na teplo. Druhý žltý kvietok po zvädnutí sa zmení na krásnu Snehulienku. Ďalší na rade je modrý. Človeku, ktorý ho odtrhne dá papať. Posledný dá každému, kto ho ovonia šťastie. Každý večer tam prší zelený dážď zdravia. Večer, kým slnko zapadne, objíme kvietky a nastane nový deň.

Čarovný svet

Adela Matejovová, 1. ročník, Základná škola Skýcov

Bolo aj nebolo. Na jednom kopci bola krásna slnečná lúka. Rástli tam pestré lúčne kvety. Vždy raz za rok sa tu objavovali rozprávkové bytosti. Víly, trpaslíci, jednorožce a škriatkovia. Bolo to vždy v lete, keď pršal farebný dážď. Kráľovná víl v tento výnimočný deň otvárala brány do kúzelného sveta. Tam rozprávkové bytosti získavali svoje čarovné sily, aby mohli pomáhať ľuďom, keď potrebujú pomoc. Na tento deň sa tešili celý rok.

Stanování

Magdaléna Vanžurová , 1.ročník , ZŠ a MŠ Via Libertatis, Nelahozeves

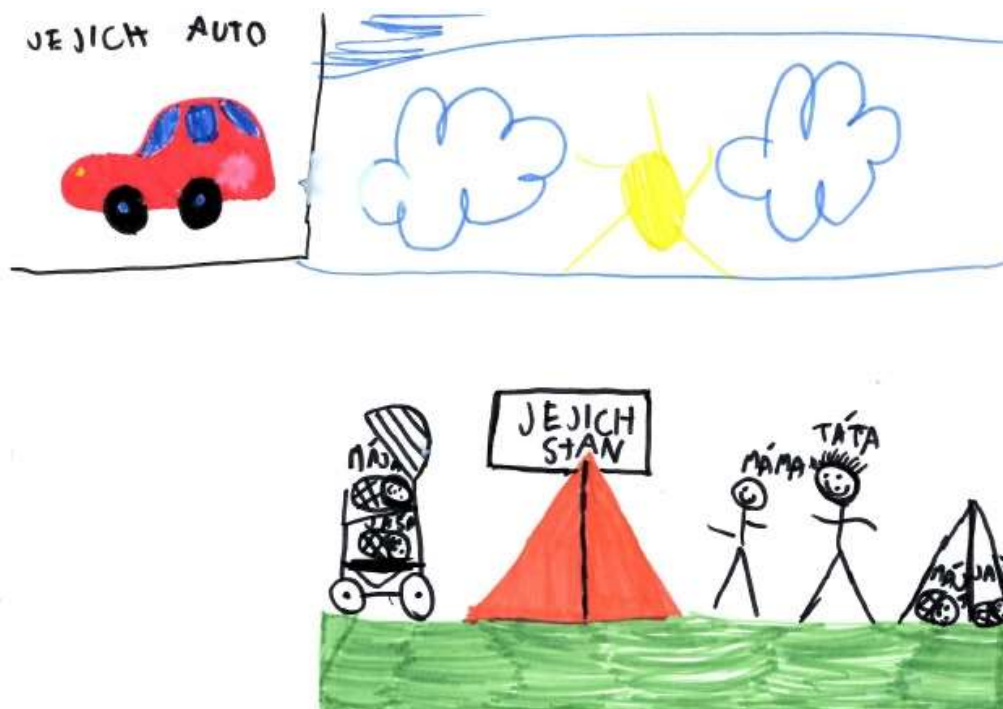
Žila byla holčička. Jmenovala se Mája. Spolu s ní bydlel ještě bráška Jáša, maminka a tatínek.

Dnes ráno si museli zabalit, protože se chystali stanovat. Sbalili tedy oblečení, spacáky a stan. Vše nanosili do auta a vyrazili.

Mája a Jáša cestou usnuli a probudili se až na místě. Protože ale byla tma, první noc strávili v autě. Stan postavili až ráno. Vybalili si věci a připravili snídani. Rohlík s medem. Mňam!

Po snídani se vydali do lesa nasbírat borůvky. Mája spadla a skoro všechny se jí vysypaly! Smutně šla za maminkou. Ta ji ale utěšila: “Připravila jsem vám něco dobrého!” “Já vím, já vím,” volala Mája, “Palačinky!”

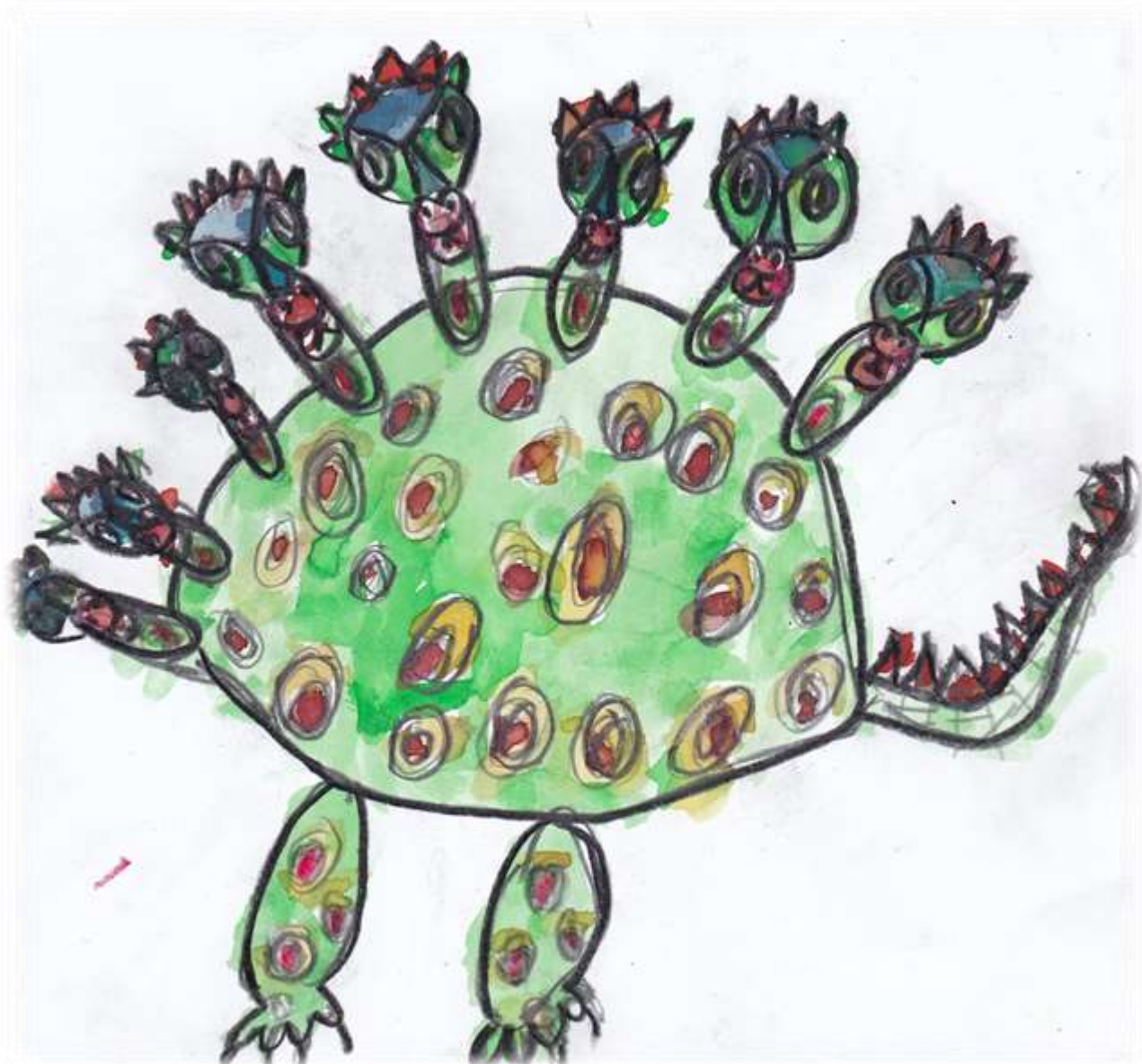
Maminka, tatínek, Mája i Jáša si na nich moc pochutnali.

O princeznej a drakovi

Filip Kováč, 2.ročník, Základná škola Skýcov

Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden hrad, ktorý stál na skale. Na tom hrade žila kráľovská rodina. Teda tato kráľ, mamina kráľovná a malá dcérka princezná Johanka. Čo však nikto netušil, pod hradom hlboko v skale bola jaskyňa, v ktorej dávno pred narodením princezničky Johanky sa vyliahol malý dráčik. Ten dráčik bol chudák sám

ako kôl v plote, tak sa musel rýchlo všetko naučiť. Ako si nájst potravu, ako sa poumývať, ako si poupratovať, skrátka všetko. Stal sa z neho veľmi šikovný a múdry dráčik.

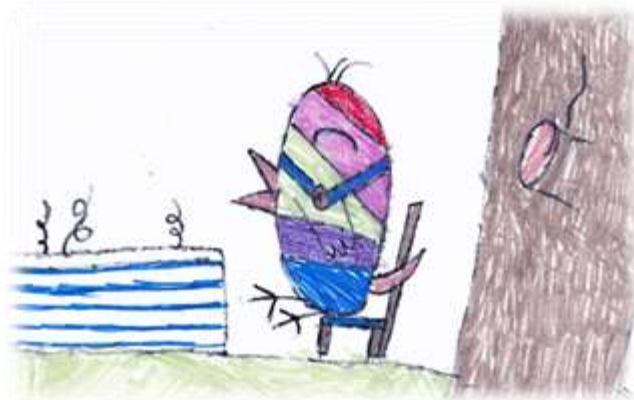
Na 18. narodeniny princeznej tato kráľ dal povolať všetkých princov z blízkeho, aj vzdialeného okolia, aby jej vybral vhodného ženícha a pre seba vhodného nástupcu na trón. Na hrade sa začali obrovské oslavy. Hudba hrala tak hlasno, že sa to ozývalo až v jaskyni nášho draka. Ten vyšiel von a zrazu stretol princeznú, ktorá sa prechádzala v záhrade. Dali sa spolu do reči a drak ju pozval na čaj.

Až prišiel čas, že sa objavil princ, ktorý prišiel zachrániť princeznú. Postavil sa pred jaskyňu a zavolať: „Vylez drak, prišiel som po princeznú!“ Drak vedel, čo nastane, tak vyliezol a sklonil hlavu, aby mu ju mohol princ odňať. Tak to býva predsa v každej rozprávke! Ale vtom z jaskyne vybehla princezná a zvolala: „Tak to v žiadnom prípade! Drak je môj priateľ!“ Spoločne sa potom vrátili na hrad k tatovi kráľovi a mamine kráľovnej. Princ si vzal princeznú za ženu a mali spolu tri krásne detičky. A drak sa vrátil do jaskyne pod kráľovstvom. A len tak mimochodom, princezná mu tú jaskyňu zútuľnila tak, že detičky princa a princeznej tam trávili každé popoludnie.

Farebáčik

Peter Karas, 2. ročník, Základná škola Skýcov

Bol raz jeden vtáčik Farebáčik. Mal päť rokov. Ale ešte nevedel lietať. Tak sa učil každý deň. Raz v škôlke vyletel na strom. Bol veľmi vysoko. Veľmi sa bál zletieť na zem. Pani učiteľka mu povedala, aby sa nebál, lebo je tam veľký matrac. Tak teda zavrel oči, rozťahol krídla a skočil. Keď prišiel domov, mamka uvidela veľkú medailu. Všetci sa tešili, že už môžu spolu lietať.

O psíkovi Dunčovi

Ondrej Škunta, 2. ročník, ZŠ s MŠ Babín

Bol raz jeden psík, ktorý sa volá Dunčo. Nemal žiadny domov. Bol to psík tuláčik. Raz sa vybral na vandrovku a navštívil rôzne dediny. Chcel si nájsť nový domov, ale nikto ho nechcel. Našiel si aspoň nových kamarátov – psíkov, ale tí domov mali. Chceli Dunčovi veľmi pomôcť. Dohadovali sa, kde by bolo Dunčovi najlepšie. No všetci ich vyhánali preč – jedni lopatou, druhí metlou a iní hádzali aj kamene. Boli takí vyplašení, že zrazu sa ocitli v lese, kde od strachu všetci zabľúdili. Boli bezradní, smutní a sklamaní. Potom sa pri nich objavili lesné zvieratká a zo zvedavosti si psíkov obzerali. Najprv sa pri nich ukázala veverička, potom ježko, jazvec a napokon srnka. Boli radi, že aj oni našli nových kamarátov, ale tí sa veľmi báli. Chceli utiecť preč z lesa, ale nevedeli ako. Bola už noc, tak lesné zvieratká poskytli psíkom nocľah v brlohu. Na ďalší deň im pomohli zvieratká nájsť cestu von. Vyšli na lúku plnú kvetov, kde sa psíkovia rozlúčili s lesnými zvieratkami a na lúke sa poriadne vyšantili. Pred nimi sa objavila ich vytúžená dedinka. Každý zo psíkov sa vybral ku sebe domov, len Dunčo nie. Bol smutný a tak si ľahol sám medzi kontajnery. Práve v tom išiel okolo chlapec s rodičmi. Chlapec podišiel bližšie ku psíkovi a pozrel svojimi šibalskými očami na rodičov. Chcel si ho totiž zobrať domov. No rodičia mu to nechceli dovoliť. Po dlhom chlapcovom prosení mu napokon dovolili Dunča si nechať. Mali však podmienku. Chlapec musel sľúbiť svojim rodičom, že sa bude o psíka zodpovedne starať každý deň.

A veru tak aj bolo. Chlapec chodil s Dunčom každý deň na prechádzky, dával mu jesť a piť, hral sa s ním a hlavne mu dostatočne venoval väčšinu svojho času. Stali sa z nich veľkí nerozluční kamaráti.

Veď nie nadarmo sa hovorí, že pes je najlepším priateľom človeka. Okrem toho však aj to, že je to jediný tvor, ktorý dokáže človeka milovať viac ako seba.

Ilustrácia : Viktória Paľová, 2.ročník, ZŠ s MŠ Babín

Môj kamarát Dunčo

Sebastián Parišek, ZŠsMŠ Babín, 2. ročník

Jeden krásny letný slnečný deň sme sa s mojou rodinou vybrali do lesa na prechádzku. Môj mladší brat nechcel ísť pretože keď mal 6 rokov, tak sa v lese stratil a moji rodičia ho hľadali niekoľko hodín mysleli si, že ho už nikdy v živote neuvidia, nevedeli čo robí, kde je a s kým je, nakoniec ho našli pri studničke, ktorá je veľmi známa tým, že tam stojí už niekoľko sto rokov. Od vtedy môj brat nechodí do lesa. Ale ja som bol šikovný i nakoniec som môjho brata presvedčil. Cestou sme si s rodinou rozprávali vtipy a objavovali krásy prírody. Ja som každých desať minút pil vodu, lebo z toho slniečka mi bolo strašne teplo, už som sa tešil kedy prídem do lesa, pretože tam

bol príjemný vzduch a nebolo tam ani teplo. V lese sme sa začali prechádzať a snažili sme sa hľadať hríbiky, ale ja som hľadal jahody, lebo lesné jahody je to najlepšie ovocie na svete. A ani sme sa nenazdali a už prešli dve hodiny. Bol som strašne hladný, moja mamka povedala že teraz pôjdeme domov a prídeme nabudúce, ja som s tým súhlasil. Už keď sme kráčali domov na lúke plnej kvetov sme videli opusteného psíka, ja som sa ho troška bál, lebo bol veľmi veľký, ale môj brat nie. On má rád psy, moja mamka kričala na brata, aby k nemu nešiel, lebo môže byť nebezpečný, ale on nepočúval a išiel za tým psom behom dvoch minút sa so psom skamarátil. Ja som sa

Ilustrácia : Adela Paríšková, 8.ročník, ZŠ s MŠ Babín

strachu zbavil a utekal som za bratom. Keď som videl toho krásneho psa, v tom momente som si predstavoval ako mu budem stavať búdu, ako ho budem venčiť, ako sa s ním budem zabávať ale musel som mať povolenie od mamky a ocka a oni síce chvíľku váhali, ale potom povedali, že si ho môžeme zobrať, ale musíme ho

zaočkovať a ísť s ním k veterinárovi, až potom stavať búdu a iné veci okolo psíka. Celou cestou som s bratom rozmýšľal aké meno mu dáme, a potom ma napadlo, že sa bude volať Dunčo . Keď sme prišli domov, hneď som išiel s ockom k veterinárovi a brat s mamkou urobili Dunčovi psiu búdu .

Dni ubehli, až tak že Dunčo strávil jeden rok s nami, bol to môj najlepší kamarát, ktorého nenahradím nikdy v živote.

Lesný strážca všetkých víl

Sofia Kurčinová, 2. ročník , ZŠ s MŠ Babín

Kde bolo, tam bolo v jednom malom domčeku pod lesom býval mladý Janko. Janko bol veľmi vysoký a silný mládenec. Mal modré oči a krásne belavé vlasy po jeho mamičke. Janko bol veľmi odvážny chlapec. Podľa slov jeho mamičky bol dokonca tým najodvážnejším chlapcom v celej dedine. Každé ráno ju presviedčal i prosil aby ho mamička pustila do sveta. Chcel byť cestovateľom. Chcel prejsť hustým lesom, ktorý sa nachádzal za ich domčekom a prejsť i vysokým pohorím aby spoznal svet, ktorý sa nachádza za veľkým kopcom. Sníval o tom, ako objaví niečo nové. Niečo, čo ešte nikto nikdy nevidel.

Jedného dňa sa Jankovi konečne podarilo presvedčiť jeho mamičku, aby ho pustila do sveta. Sľúbil jej, že sa čoskoro vráti a všetky zážitky jej vyrozpráva. Pobalil si do batôžku jedlo, jeho obľúbenú knihu, hrubý kabát a rozlúčil sa s mamičkou. O chvíľku sa jeho postava stratila medzi stromami v hustom lese. Janko les dobre poznal a bol si istý, že sa nemôže stratiť. Po chvíli začalo zapadať slnko a pomaly sa začalo stmievať. Janko bol odhodlaný zísť čo najďalej a tak pokračoval v ceste aj keď sa už stmievalo. Keď už nevidel ani na krok vytiahol si kabát z batôžka a ľahol si pod strom, na ktorý už takmer vôbec nevidel. Bol taký unavený, že zaspal rýchlejšie ako keby ležal vo svojej posteli. Ráno ho prebudil spev vtáčikov, ktorý vyspevovali svoje najkrajšie piesne už od skorého rána. Janko si pozbieral svoje veci a keď sa poobzeral

naokolo zistil, že nevie kde sa nachádza. Janko sa stratil. Rozhodol sa , že pôjde ďalej. Ako tak išiel pomedzi stromy zrazu začul zvuk cválajúcich koní. Ani sa nestihol otočiť, stáli za nim tri postavy oblečené ako rytieri a sedeli na koňoch. Kone však neboli obyčajné. Boli biele ako prvý jarný sneh a žiara, ktorá sa z nich odrážala, Janka nachvíľku oslepila. Všimol si, že ani rytieri neboli obyčajní. Ich oči boli modré ale svietili akoby neboli z tohto sveta. Jeden z nich zrazu zakričal na Janka aby zmizol

Ilustrácia : Sofia Kurčinová, 2.ročník, ZŠ s MŠ Babín

z ich lesa. Keďže bol Janko veľmi odvážny nezľakol sa a povedal rytierom, že neodíde a bude pokračovať ďalej vo svojej ceste. Rytieri sa na seba pozreli, schmatli Janka a priviazali ho lanom o jedného zo svojich koní. Priviazaného kráčajúc za ich koňmi ho viedli lesom až k najväčšiemu stromu aký kedy Janko videl. Až neskôr si všimol tri víly, ktoré sedeli na konári mohutného stromu. Víly boli naozaj krásne. Na tele mali namiesto obyčajnej ľudskej kože kôru stromov a oblečené mali zelené šatôčky z lístia. Vlasy mali zapletené dohora a oči mali nádherne žiarivé. Boli veľmi vážne a vôbec sa

neusmiali. Jedna, najstaršia z nich, sa spýtala Janka prečo neodišiel z lesa a nebál sa rytierov ako všetci ostatní ľudia . Ešte nikdy sa nestalo, že by bol nejaký človek taký odvážny ako Janko a neutiekol by pred rytiermi. Víly videli, že Janko má dobré a odvážne srdce a tak sa rozhodli, že mu prezradia svoje tajomstvo. Prezradili mu, že sú vílami stromov a keď niekto odťne čo i len jeden strom z ich lesa vílam to veľmi ubližuje, pretože počujú plač a cítia bolesť každého jedného stromu. A preto sa rozhodli, že si vyčarujú troch rytierov, ktorí budú chrániť ich les pred zlými ľuďmi, ktorí stínajú ich stromy. Čary im ale uberali veľa energie a víly už boli vyčerpané. Janko víly pochopil a rozhodol sa, že im pomôže. Povedal vílam, že môžu svoje čary zrušiť a on sám bude ich les navždy ochraňovať. Víly sa veľmi potešili a ako dar ich vd'ačnosti pričarovali Jankovi dar nesmrteľnosti. A tak sa Janko stal ochrancom lesných víl a lesným strážcom, ktorý chránil všetky stromy v lese. Na ďalšie ráno sa vrátil spať k mamičke do svojho domčeka a prerozprával jej všetko čo sa stalo. Povedal jej, že od teraz sa z neho stal lesný strážca všetkých víl.

O jednorozcoch

Viktória Paľová , 2.ročník, ZŠ s MŠ Babín

Kde bolo tam bolo, bol raz jeden jednorozec s krídlami a mal strašne dlhý roh. Raz sa im narodilo žriebätko a bolo veľmi maličké. Jedného dňa ich prišla navštíviť čarodejnica. Nevedela, že majú žriebätko. Raz prišlo také dievčatko a spýtalo sa toho jednorozca: „Ako sa voláš?“ On odpovedal: „Ja som Lili. A ty si kto? Ja som Viola. A koľko máš rokov? Ja mám 10 rokov. Ak chceš tak sa môžeme povoziť.“ „Super, chcem.“ Nasadni si na mňa a môžeme ísť. Po ceste Viola rozprávala Lili ako raz išla do jednej jaskyne a tam bolo veľa diamantov a bola tam aj čarodejnica. Povedala, že nech jej dám aspoň jeden diamant, ale môj otec povedal: „Nedávaj jej ani jeden! A tak, tá čarodejnica začarovala mojich rodičov a doteraz sú začarovaní. „Pomôžeš mi ich zachrániť? Jasné, že áno. Tak ideme nato? Oni sú v jednom zámku, tak pod' za mnou.

Čarodejnica tam teraz nie je, tak ich môžeme zachrániť. „Ahojte rodičia, priviedla som pomoc. Ja som Lili. My sme Violini rodičia. Ja viem, povedala mi to. Tak ideme na to. Super, už sa nemôžem dočkať.“ Potlač a vytiahneme roh. Už len kúsok a bude to. A je to, ste zachránení. „Ďakujeme vám, „povedali rodičia, „ sme nesmierne šťastní. Ideme domov. Ideš sa k nám hrať? Máme doma veľa zvieratiek.“ „Áno? A aké? Cvičené psy, zajace, kone, mačky,.... A môžeme sa s tými zvieratkami hrať? Jasné, že môžeme . Tak môžem ísť mami k nim? Môžeš, ale o piatej nech si doma. Super, tak poďme. A dávajte si pozor, aby ste nestretli čarodejnicu, lebo by vás mohla začarovať. A potom by sme museli zachraňovať my vás.“

Zazvonil zvonec a rozprávky bol koniec.

Ilustrácia : Viktória Paľová, 2.ročník, ZŠ s MŠ Babín

O zemiakovej rodinke na záhradke

Karin Bujňáková, II. A, ZŠ s MŠ Brezovica

Kde bolo tam bolo, žil raz jeden farmár. Jedného dňa sa farmár rozhodol, že si posadí zemiaky. Nasadil ich veľa, pretože nevedel či sa im v jeho záhrade bude dariť. Posadil jeden dlhý riadok. Ako tak sadil, tak do jednej jamky mu spadli dva zemiaky. Na začiatku bolo týmto zemiakom tesno, no postupne si na seba zvykli. Čas letel a zemiak so zemiačkou sa začali mať radi. Jedného dňa zemiačku so zemiakom rozdelil jeden neznámy zlý, hnedý koreň. Nevedeli čo sa deje a boli z toho nešťastní. Zemiačka plakala deň, noc, lebo jej zemiak veľmi chýbal. Ale netrvalo to dlho lebo prišiel farmár a veľký, zlý, koreň vytrhol. Obaja boli veľmi šťastní, že môžu byť zase spolu. Tento pekný deň prišiel večer tichý, teplý dážďik a keď ráno vyšlo slnko v tej jamke začali klíčiť malé zemiačiky. Tento rok bolo krásne leto a zemiačiky rástli ako z vody. Zemiakovej rodinke sa veľmi darilo. Detičky sa hrali a spoznali aj iné zemiakové deti. Čas leteli a z týchto zemiačikov sa stali veľké zemiaky. Na jeseň bol farmár hrdý na svoju hojnú úrodu.

Ilustrácia :Peter Pružinský, 2. A, ZŠ s MŠ Brezovica

Žabka Skákajlabka

Tamarka Tomčíková, II.A , ZŠ s MŠ Brezovica

Kde bolo tam bolo, bola raz jedna chalúpka pri lese a v nej žila šťastná rodinka rodičia a tri dcéry. Najmladšia Erika bola veľmi neposlušná a rada robila zle nielen svojim sestrám ale aj zvieratkám. Raz sa zatúlala do lesa a v mláke pri chodníku uvidela žabku. Bola malá, zelená a veselo si plávala po hladine. Erika si ju chcela vziať domov. Snažila sa ju chytiť, no žabka bola veľmi rýchla a stále včas uskočila. Keď sa Erike nepodarilo žabku chytiť, nahnevala sa a začala do mláky hádzať kamene. Žabku sa jej našťastie trafiť nepodarilo. V tom išiel okolo horár a keď videl čo Erika robí, vysvetlil jej, že aj malá žabka je živý tvor a zaslúži si žiť. Od tej doby už bola Erika milé a poslušné dievčatko a žiadnemu zvieratku viac neublížila.

O lietajúcom koberci

Slávka Šefčíková, II.A, II.A , ZŠ s MŠ Brezovica

Jedného slnečného rána sa trpaslík rozhodol vymyslieť niečo, čo ešte nikoho nenapadlo. Rozhodol sa o lietajúci koberec. Podľa jeho predstáv by mal byť červený a pri lietaní by sa mal vlniť. Nemohol sa dočkať a tak skúsil na ňom prvý let. Nedalo sa na koberci poriadne

sedieť, tak z Peter Pružinský, 2. A, ZŠ s MŠ Brezovica epšie sa na ňom tancovalo ako

sedelo. Bol taký červený, že si ho koberec nevšimol, a tak ho nechtiac zhodil do veľkého jazera. V ňom bola zázračná voda a trpaslík začal lietať. O pár minút neskôr prestala voda účinkovať a opäť sa ocitol na koberci. Tak trpaslík zistil, že koberec mal dieru cez ktorú sa neskôr prepadol do čarovného lesa, kde stretol lagúnu na prechádzke so zlatou rybkou. Trpaslík sa ich opýtal či mu nepomôžu zašit' dieru na koberci. S radosťou sa pustili do práce. O pár minút bol koberec zašitý, a tak ho šiel vyskúšať. Zistil, že druhý let bol úspešný. Tak sa lagúne a zlatej rybke poďakoval a odletel nikto nevie kam.

O dvou príšerách

Michal Manojlovič , 2. B, ZŠ Didaktis, Brno

Jmenují se Chulit a Bulit. Bulit umí dlouho spát. Chulit umí dlouho řvát. Jeden má rád hudbu. Druhý má rád tanec.

Jednoho dne šel Bulit na tanec. Tancoval hiphop a breakdance. Potom se najednou protancoval až do země, ve které byli lidi. Chulit se za ním taky protancoval a řekl, že půjdou někam do bezpečí.

Ukryli se do popelnice a šli spát. Ráno Chulit říká: „Co nás to veze? Náký velký stroj! To je popelářské auto!“ To popelářské auto je odvezlo na skládku. Na té skládce uviděli pána, který byl sám a byl moc smutný. Vydal se k nim.

Řekli: „Dobrý den.“

A pán řekl: „Co jste to za příšery?“

„My jsme se sem protancovali ze země příšer a nejde nám se protancovat zpátky.“

„Já vám pomůžu, když vy mi také pomůžete.“

„Tak jo,“ říká Chulit, „Já jsem Chulit.“

„Já jsem Bulit.“

„Já jsem Jack. Tak pojďme domů.“

Chulit s Bulitem jdou spát a ráno se probudí a jdou ven. Venku se jim Jack snažil pomoci a řekl: „Když se vydáte za čarodějem všech zemí, tak se dostanete zpátky domů.“

Ilustrácia : Kryštof Šilar, 2. B, ZŠ Didaktis, Brno

„A jak to uděláme?“ řekl Chulit.

„No, musíte mu ukradnout jeho hůl a říct heslo. To heslo je TUTÝSEK. A potom se vám otevře brána do vašeho světa přišer. A teďka mi pomozte vy. Já potřebuji pomoci s tím, že si nemůžu najít kamaráda,“ říká Jack.

„My jsme tvoji kamarádi!“ říkají Chulit a Bulit.

„Fakt?“ řekl Jack.

„Ano, a budeme tě navštěvovat.“

A tak Chulit s Bulitem šli za čarodějem, ukradli hůl, řekli heslo TUTÝSEK a otevřela se brána a dostali se domů.

Tajná katastrofa

Lada Salajková, 2. B, ZŠ Didaktis, Brno

Před mnoha lety byly na Zemi jenom tři kontinenty. Byly to Afrika, Austrálie a Amerika. Ve Sluneční soustavě bylo 9 planet: Merkur, Venuše, Země, Mars, Jupiter, Saturn, Uran, Neptun a Pluto.

Jednoho dne spadl meteorit na Pluto, a to se rozdělilo na dvě poloviny. Ty dvě poloviny mířily na Neptun a Uran. Když ty dvě poloviny spadly na Uran a Neptun, tak se ty dvě planety rozbily na milion atomů. Atomy mířily na ty zbývající planety (což je Merkur, Venuše, Země, Mars, Jupiter a Saturn).

První to spadlo na naši planetu Zemi. Ta se rozbila. Živočichové a jiná zvířata, co tam byli, zemřeli a zbyly z nich jenom kosti.

Když už byly všechny planety rozbitý do malinkatých atomů, stal se zázrak!

Na všechny atomy dopadlo prazvláštní světlo. Když na ty atomy dopadlo to světlo, rozdělili se ty atomy na osm hromádek. Z těch osmi hromádek se stalo najednou osm planet. Byly to Merkur, Venuše, Země, Mars, Jupiter, Saturn, Uran a Neptun.

Jen Pluto chybělo.

A na planetě Zemi už byli lidé.

Ilustrácia : Daniel Polach, 2. B, ZŠ Didaktis, Brno

Jak si žabky koupily nové oblečení

Elen Fišerová, 2. B, ZŠ Didaktis, Brno

Ráno se žabky Sára a Jessie probudily a rozhodly se, že půjdou do obchodu paní Lady. Když žabky dorazily, tak jim dloooooouho trvalo, než si vybraly. Sára si nakonec vybrala zelený kabátek, aby líp splynula s přírodou a aby ji čáp Lord lehkou nesezobl. Jessie si naopak koupila červený kabát, který zářil jako disco koule. Sára ji přemlouvá: „Jessie, kup si něco méně zářivého.“ ale Jessie trvá na svém.

Když se žabky vrátily domů, tak se Jessie všem chlubila se svým novým kabátkem a posmívala se těm, kdo mají obyčejné, zelené věci. Náhle se však objeví Lord. Chňapl Jessie a odnesl ji do svého hnízda.

Ale Sára to tak nenechá! Svolá hned poradu všech zvířátek a tam naplánují plán na záchranu Jessie. Zvířátka doběhnou až ke komínu, kde čáp Lord vězní Jessie. Zvířátka se postaví do velkého sloupu, Sára po něm vyleze a zachrání Jessie. Ta se všem omluví a červený kabátek už si nikdy neobleče.

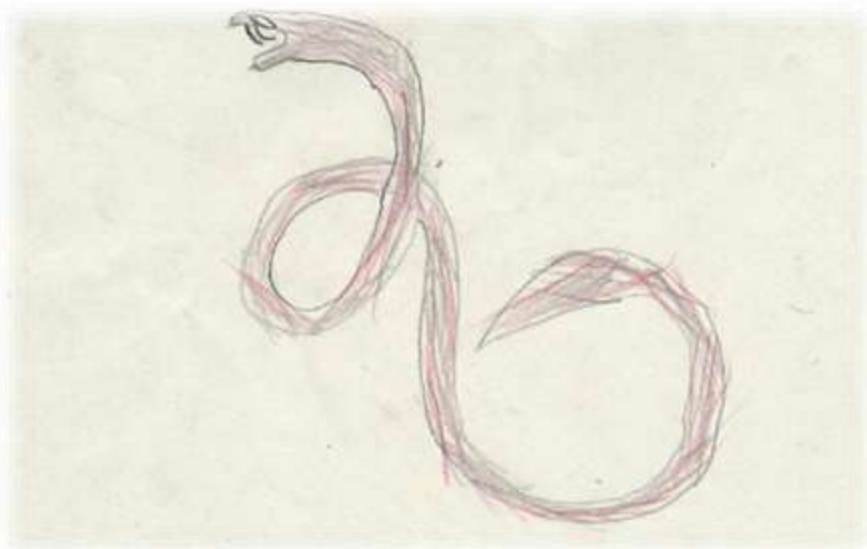

Ilustrácia : Lada Salajková 2. B, ZŠ Didaktis, Brno

Mistři džungle

Kryštof Januška a ČestĀ Nývlt, 2.ročník , ZŠ a MŠ Via Libertatis, Nelahozeves

Dan šel za svým bratrem
Rykem do džungle.
Začínalo se stmívat, i tak
šel dál. Cesta je dlouhá,
tak se zastavil, že si
odpočine. Po chvíli se
zaposlouchá a slyší
šramot. Vytáhl z kapsy
svůj kapesní nahrávač a

nahrával. Pak viděl, jak se před ním pohnulo křoví a utekl do džungle. Bloudil po džungli a najednou se před ním zjevil balvan. Sedl si na něj a pustil si záznam.

Zakoukal se mezi strmy a viděl světýlko. Nevěděl, co to je, ale šel k tomu.

Nakonec došel až k Rykovu domu. Ryk ho přivítal a pozval dovnitř. Ryk se zeptal Dana, jestli nemá nějaké dotazy? Dan odpověděl, že dva .

“A jaké?” řekl Ryk. “Tak zaprvé,” řekl Dan, “proč je tvůj dům na kůlech?”

Ryk odpověděl: “Občas bývají záplavy.” “A druhý dotaz,” řekne Dan, “nevíš, co je tohle za šramot?” A pustil záznam. “Ne,” řekl Ryk, “Zítřa se půjdeme podívat!”

O půlnoci se Dan probudil a viděl v dálce stín. Probudil Ryka a Ryk se ho ptal: “Proč mě budíš Dane?” “ V dálce jsem viděl s s s stín.” Ryk se koukl z okna a nic neviděl. Po chvíli zase usnuli.

Ráno se Dan a Ryk probudili a šli se kouknout na místo, kde Dan pořídil zvukový záznam. Koukli se na radar, ale nic neviděli, a pak Dan řekl: “Sakra, není tady wifi.”

Dan zase slyšel šramot. "Slyšel jsi to?" řekl Dan. "Ne," řekl Ryk. "Musíme nastražit FOTOPAST!!!!"

"Dobře," řekl Dan. "Mám ji doma," řekl Ryk. "Vezmem Džeka." "Kdo to je?" zeptal se Dan. "Můj pes," řekl Ryk. "Cože, ty máš doma psa?" řekl Dan. "Jo," řekl Ryk. "Dáme tenhle kus listu čmuchtat Džekovi, on už něco najde," řekl Ryk.

"Vgufv!" hledal, hledal a hledal. "Běž!" řekl Dan. Odhrnul křoví a viděl Džeka, jak leží na zemi a vedle něj krev. "Dane," řekl Ryk, "Koukni! Džek je mrtvý!!!!!" "Né!!!" řekl Dan. A v tu ránu Džek vstal a olízl Ryka. A Ryk říká: "Hmmm, ale proč kolem něj ležela krev?" "Už vím, Džek zakousl to stvoření a to stvoření ho omráčilo," řekl Dan.

"A co ta fotopast?!" řekl Ryk. Šli se kouknout na místo, kde Dan pořídil záznam. A zjistili, že tam fotopast není. "Kam se poděla?" řekl Dan. "Nevím," řekl Ryk, "ale je výkonná. Můžem stáhnout data."

O pár minut později viděli obrovského červeného hada z bílýma očima. "Koukni Dane, vidíš ty kousance?"

"Jo!" "Kdo ty kousance udělal?" řekl Ryk. "Kdo asi, Džek!" "No jo," řekl Ryk.

"Kouknem na další." A viděli, že na stromě je skleněná láhev a v ní je papír. "Koukni Ryku, mapa pokladu," řekl Dan. "Co by tam asi dělala?" řekl Dan. "Nevím," odpověděl Ryk.

"Vylezem tam," řekl Dan. "Dobře," odpověděl Ryk.

O hodinu později řekl Dan: "Vím, jak toho hada ochočit! Sstačí mu zablokovat východ z domu a za hodinu mu ho zase otevřít!" "Dobře," řekl Ryk. "Zítra půjdeme a uděláme to"

Druhý den šli hledat hadův dům. "Kde by tak ten jeho dům mohl být?" řekli oba. "Koukni, Dane, támhle je kámen a vedle něj díra!" řekl Ryk. "Půjdeme k tý díře a tím kamenem ji zavalíme." Úúúúf, buch. A je hotovo!" řekli oba. O hodinu později úúúúf buch. "JE NÁŠ!!!"

Ssss. "Už leze ven!" "Jak ho pojmenujeme?" "To vymyslíme zítra." "Jdem?" "Jdem!"
U domu se ještě Dan zeptal: "Bude to hlídací had?" "Jo," řekl Ryk. A šli spát

Psík Rony

Patrik Šabo, 3.ročník ZŠ Skýcov

V jednej malej dedinke, v jednom domčeku bola jedna malá záhrada a v nej jedna psia búdka. Tam bývalo malé, no o to milšie čierno-biele šteniatko, ktoré sa volalo Rony.

Raz sa jeho pán Adam rozhodol ísť na nákup a psíka nechal po prvýkrát doma úplne samého. Rony sa veľmi naplašil a začal kňučať, pretože pociťoval veľký strach. Vybral sa teda za svojím pánom, lenže nevedel, ktorým smerom. Rony sa zatúlal až do veľkej záhrady medzi kukuricu. Keď sa medzitým Adam vrátil z obchodu, Ronyho nebolo. Rýchlo prehľadal celý dvor, búdu, no Ronyho nenašiel nikde. Pomaly sa však už začalo stmievať. Vtom sa Adam rozhlíadal a zbadal, že sa v kukurici niečo hýbe, tak sa tam teda rozbehol. Zrazu sa Adam na chvíľu zastavil, pretože započul slabé kňučanie. Šiel teda za zdrojom zvuku. Keď sa priblížil k miestu, odokryl kukuricu a našiel tam svoje malé a poriadne ustráchané šteniatko.

Bolože to radosti! V tú noc spal Rony pri svojom Adamovi.

Zakliaty cukríkový sad

Andrej Ďuračka, 3.ročník ZŠ Skýcov

Kde bolo, tam bolo, uprostred lesa stála zázračná chalúpka, v ktorej žila princezná Anička. Mala dve deti – dvojčky. Dievča Fialku a chlapčeka Smejka. Okolo chalúpky boli stromy, na ktorých nerástlo ovocie, ale cukríky. Bol to začarovaný sad, ktorý zakliala zlá čarodejnica Strapačka. Tá prekliala aj ich mamu Aničku, aby sa jej nikdy nič nedarilo a vyriekla: „Zaklínam ťa a beriem ti všetku tvoju krásu a odteraz budeš najškaredšou ženou v okolí!“ Odvtedy sa princezná hanbila za svoj výzor, a preto išla bývať do lesa aj s deťmi.

Jedného dňa mama poslala svoje deti nazbierať do lesa drevo. Chcela im totiž pripraviť obed, pečené kura s ryžou, pretože boli veľmi hladní a nemala drevo na zakúrenie do pece, ktorá stála vedľa domu. Prikázala im, aby si dávali pozor na lesnú zver a aby nešli do začarovaného sadu. „Nie, že vás napadne odtrhnúť si cukríky zo

stromov, lebo vám zdrevenie jazyk a nebudete môcť už nikdy v živote rozprávať.“ Smejko povedal: „Nestrachuj sa, mamička, budeme si dávať pozor. Sad s cukríkmi obídeme, nájdeme drevo a o chvíľu sme doma, uvidíš.“

Deti nazbierali drevo, no stále ich pritom pozorovala Strapačka a chcela ich nalákať do sadu na cukríky. Fialka si však všimla, že ich niekto pozoruje a hovorí bratovi: „Smejko, asi nás sleduje zlá čarodejnica, tá Strapačka, čo zakliala našu mamičku. Pokúsme sa ju nalákať do pasce a navždy sa jej tak zbaviť.“ Smejko jej odvetil: „To je skvelý nápad!“ Pokúsme sa niečo vymyslieť. Ako tak uvažovali, prišli na spôsob, ako by sa dala Strapačka odstrániť z ich životov. Cestou domov sa vybrali cez cukríkový sad, odtrhli si z cukríkov, ale ich neokoštovali, ale vzali domov. Strapačka ich netrpezlivo sledovala, či ochutnajú z cukríkov, aby sa konečne vyplnila jej hrozná kliatba. Dvojičky pomohli mamičke zakúriť v peci, aby mohla konečne pripraviť ich sľúbený obed. Vtom sa pred nimi objavila zlá čarodejnica a spýtala sa ich: „Kam ste dali tie cukríky, čo ste cestou odtrhli v sade?“ Princezná sa strachom bez seba opýtala, prečo to spravili a s hrôzou očakávala, či jej budú vedieť odpovedať, pretože od ich príchodu domov neprehovorili ani slovo, tak mala strach, či neochutnali tie cukríky. Po chvíľke jej odvetili: „Tu sú, mamička, máme ich schované vo vrecúšku. Chceli sme ťa totiž zbaviť kliatby, ktorú na teba uvrhla táto babizňa.“ Vtom hodili cukríky do pece a čarodejnica ich chcela chytiť, preto sa za nimi vrhla, ale všetci ju postrčili dnu a zavreli za ňou pec. Strapačka v peci zhorela, o malú chvíľu sa nebo zatiahlo a silno zahrnelo. Onedlho však z neba začali padať kvety a na stromoch sa zjavili namiesto zakliatych cukríkov krásne hrušky, jabĺčka a iné krásne a šťavnaté ovocie.

Zo škaredej ženy sa stala opäť nádherná princezná, akou vždy Anička aj bola a Smejko s Fialkou mohli konečne po rokoch po prvýkrát ochutnať cukríky bez toho, aby sa obávali zdrevenenia jazykov. Všetci sa spolu vrátili do svojho kráľovstva, kde predtým Anička bývala aj so svojím princom. Keď ich princ uvidel, veľmi sa potešil, pretože odkedy sa mu pred rokmi stratili prehľadal takmer všetky kúty sveta, aby ich

našiel, ale márne. Deti ho objali a vyrozprávali všetko, čo zažili a ako zvíťazili nad zlom. Odvtedy nažívali spolu v láske a šťastí v kráľovstve a k Fialke a Smejkoví pribudli ďalší súrodenci 😊

O princezně Smutněně a rytíři Matějovi

žáci 3.třídy ZŠ Libušín

Bylo jednou jedno daleké království, ve kterém žila královská rodina. Nebyla to tak úplně obyčejná královská rodina. Měla několik dětí – Smutněnu, Zloběnu, Naštvěnu a Zloduchu. Tyto čtyři dcery byly pojmenovány podle jejich povah. Smutněna byla krásná, blondatá holčička. Měla oči modré jako pomněnky, pleť lehce opálenou od letního slunce. Bohužel však byla strašně smutná. Za to Zloducha! To vám bylo pěkné číslo! Nikdo se jí nezavděčil, na každého pořád jen křičela a všichni se jí báli. Na nose měla obrovskou bradavici, která jí vzteky vždy zčervenala. Zloducha, Zloběna a Naštvěna byly trojčata, která se královně narodila jako normální miminka. Když je po porodu uložila do kolébky, tak se k nim v příšeří připlížila zlá Jedubaba, která byla na královnu našťvaná, že má tak krásné děti. Ničeho nelenila, vzala kouzelnou dračí vodu, kterou děťátkům potřela hlavičky. Ráno, když se král šel podívat na své dcery zjistil, že to nejsou tak krásná miminka jako předchozí večer. A také nebyly – jedna zlobila, druhá byla zlá a třetí našťvaná. Miminka se pořád jen mračila na své rodiče, i na svou starší sestru Smutněnu. Chudák, když viděla, jak miminka dopadla, zahalila svůj život do smutného sametu. Od té doby se ani neusmála, jen si přála, aby miminka byla zase jako dřív.

Čas plynul stejně tak rychle, jako voda v řece, která tekla pod hradem Krkonoš, ve kterém tato královská rodina bydlela. Právě k této vodě přicupital kůň, který se z ní chtěl napít. Na svém hřbetě vezl zdatného rytíře, který se jmenoval Matěj. Kůň se

napil, Matěj také. Lehl si do trávy, rukama si podložil hlavu a zavřel oči. Jak dlouho tam takhle ležel, se už asi nedozvíme. Ale víme, jak to bylo dál.

Z ničehož nic uslyšel divný zvuk. Otevřel oči a na nebi spatřil malého draka. Drak nemotorně poletoval ze strany na stranu, až spadl. Rytíř k němu přikročil. Ze začátku měl strach, co ho čeká. Když ale zjistil, že se jedná o mládě, které se teprve učí létat, tak se ho ujal. Hráli si tam spolu dlouho, až do setmění. Hledali místo, kde by se mohli uložit ke spánku. V tom před sebou uviděli hrad Krkonoš. Již v černé tmě přistoupili k hlavní bráně, na kterou silně zabušili. Otevřel jim kornet zdejšího vojska, kterého ihned požádali o nocleh. Kornet jim vyhověl a zavedl je do stáje. Cestou jim vyprávěl celý příběh zdejší královské rodiny. Statečný rytíř se rozhodl, že jim pomůže, osvobodí princeznu a princeznu Smutněnu rozveselí, no a možná si ji vezme i za ženu. Zeptal se proto korneta, jak to může udělat. Ten mu odpověděl, že musí jít do daleké země, která se jmenuje Faunémie. Zde vládnu zvířata, ale hlavně tu bydlí starý drak. Od něj je potřeba získat dračí vodu, kterou se potrou čela trojčat a vše bude tak, jako bylo dřív. Princ Matěj tedy nelenil, a ihned se vydal do Faunémie.

Cesta byla daleká. Museli projít přes mnoho hor a břebrodit několik řek. Najednou se octli v krásném lese. Přes koruny stromů prosvítaly paprsky slunce, ptáčci zpívali své oblíbené písničky a větřík lehce pofukoval. Šli dál touto krásou, když tu se před nimi objevil krásný bílý zajíček, který se jmenoval Péťa. Zeptali se ho, kudy tudy do Faunémie. Péťa jim poradil a odhopkal někam pryč. Dali tedy na jeho radu a vypravili se směrem, který jim zajda ukázal. Na obzoru se rýsovaly malé domky. V jednom bydlela i kočka Míca. Naproti Míce bydlel pejsan Hafík. Ti dva si spolu hráli před kočiččím domem. Maminka kočičky se je už snažila zahnat domů, aby si napsali domácí úkoly, ale marně. Matěj mamince pomohl s neposlušným štěnětem a kotětem a pokračoval dál. Na cestě u silnice potkal dvě pandy, Štěpána a Jakuba. Oba měli v ruce kufr, kšiltovku na hlavě a hlasitě se smáli. Matěj neváhal a zeptal se jich, kudy ke starému drakovi. Pandy mu ukázali cestu, ale ještě se ho zeptali, kudy a jak se

dostanou do Německa. Matěj jim pomohl, na rozloučenou si plácli a každý pokračoval svou cestou. Z jedné chalupy se ozývalo naříkání. Matěj s dráčkem opatrně koukli do světnice přes okno. Na kanapi tu ležel tygr, plakal a držel se za hlavu. Bolel ho zub. A to tak dlouho, že už nemohl pusou pořádně ani otevřít. Dráček vyběhl do vesnice, a přivedl obě pandy. Že jsou to zubaři zjistil podle nápisu na jejich kufrech. Pandy přiběhli a zub tygrovi vytrhli. Ten jim děkoval. Za to, že mu dráček pomohl, dal mu krásnou duhovou kuličku, kterou prý využije na cestě za starým drakem.

Ilustrácia : Jirka Rudlf, 3.třída, ZŠ Libušín

Tmavá jeskyně s cedulí, na které stojí „Drak Starý“ se objevila po dalším kilometru jejich putování od tygra. Matěj hledal zvonek, ale marně. Dráčka napadlo vzít kuličku, kterou dal do otvoru ve dveřích. Kulička tam zapadla, a dveře se otevřely. Najednou oba slyší dupot a křik. To ten starý drak běží k malému drakovi. Celou tu dobu křičel stále dokola slovo „Mráčku“. Co to má znamenat? No jistě – malý dráček se jmenuje

Mráček, a tohle je jeho tatínek! Tatínek svého synáčka dlouho hledal po všech čertech, ale nebylo po něm ani vidu, ani sluchu. Jak se učil létat, tak ho vítr zavál až k hradu Krkonoš. Starý drak hned nabídne Matějovi, že mu splní dvě přání. Jaká to asi budou. Prvním přáním bylo získat dračí vodu, druhým přáním zas aby na něm mohl odletět i se svým koněm k hradu Krkonoš.

Rytíř Matěj přiletěl na drakovi k princeznám. Všechny tři potřel tou vzácnou vodou. Princezny se opět změnily a byly moc hodné a krásné. Jak to Viděla princezna Smutněna, tak se usmála a požádala pana krále, aby si mohla Matěje vzít za muže. Král svolil, a byla svatba. Velká a honosná, na které se tančilo celé dva dny a dvě noci. Princezny se od té doby jmenují Radostka, Štěstěna, Hodněna a Skvělena. Všichni jsou v tom království spokojeni a jezdí na návštěvy do Faunémie. Občas zajedou i do Německa k zubaři.

Zazvonil zvonec, pohádky je konec!

O králi Rolandovi

Matěj Andrlé, 3třída, ZŠ Libušín

1. NA HRADĚ LUMBERK

Na hradě Lumberk byl zahradní večírek. Právě odbylo 9 hodin. Všichni tančili a dobře se bavili. Bylo spousty jídla a pití. Po hodině zábavy začalo pršet a tak se přesunuli do hradu, kde byli do půlnoci. Potom šli spát. Ráno král Roland ohlásil, že se královně Alžbětě narodila dvojčátka, princ a princezna. Princ dostal jméno Tomáš a princezna jméno Elena a byla velká oslava.

Když uplynula nějaká doba, král Roland odjel s dětmi na výlet.

2. SEZNÁMENÍ KRÁLŮ

Když se král vracel s dětmi z výletu, potkal krále z království Divín. Povídali si a přitom se seznámili. Král z království Divín se jmenoval Karel. Moc dobře si spolu rozuměli a

tak se dohodli, že se po nějaké době potkají s rodinami na hradě Divín. Oba poté odjeli zpátky na svoje hrady.

3. SETKÁNÍ NA HRADĚ DIVÍN

Jednoho dne král Roland řekl svému sluhovi Bejlibikovi, aby pohlídal děti. A královně Alžbětě řekl, že pojedou navštívit krále Karla na hrad Divín. Druhý den ráno vyrazili. O den později dorazili na hrad Divín. Králové jedli, pili víno, hodovali. Královna Karolína ukázala královně Alžbětě celý hrad a pak si šly sednout a povídaly si. Královně Alžbětě se zdál hrad Divín nějaký divný a ponurý. Královna Karolína jí vysvětlila, že se na hradě dějí dlouhou dobu divné věci, například, že padají věci z poliček, dveře se sami zavírají, lítá stůl a jsou slyšet divné zvuky. Zřejmě na hradě straší nějaký duch a proto má hrad i název Divín. Královně Alžbětě to přišlo velmi podivné.

Mezitím se králové dohodli, že se princ Tomáš v 15 letech ožení s princeznou Sofií, dcerou krále Karla a královny Karolíny.

Druhý den královna Alžběta poprosila krále Rolanda, aby se vrátili zpátky na svůj hrad Lumberk, protože se jí na hradě Divín nelíbilo.

Když uplynulo 15 let, řekl král Roland a královna Alžběta princovi Tomášovi, že se má oženit s princeznou Sofií.

4. SVATBA NA ZÁMKU ALÍN 1

Svatba se konala na zámku Alín. Obě královské rodiny odjely na tento zámek. Sofii bylo 14,5 let a Tomášovi 15 let.

Svatba byla veliká a všichni tančili a zpívali. Po svatbě se rodiče vrátili zpět domů.

5. KRÁL HLEDÁ ŽENICHA

Král se vydal do vesnice, aby našel ženicha také pro svou dceru Elenu. Hledal, hledal, ale marně, žádný ženich se mu nelíbil, nemohl najít toho pravého ženicha a tak si začal zpívat :

„Nemůžu najít ženicha pro svou princeznu Elenu,

Hledám už jeden den, marné to je a také těžké, ale ženich není na obzoru.

Ve dnech i v nocích hledám, pořád nikdo není.“

Na konci své cesty král našel ženicha. Byl to pracovitý a hodný chlapec a jmenoval se Honza. Král seznámil Honzu s princeznou Elenou. Oba se sobě zalíbili.

6. SVATBA NA ZÁMKU ALÍN 2

A tak se král rozhodl udělat svatbu znovu na zámku Alín. Svatba na zámku se všem moc líbila. Princezna Elena s Honzou zůstali na zámku Alín společně s princem Tomášem a princeznou Sofií. Ostatní se vrátili zpět domů.

7. PŘIJÍŽDÍ ZLÁ ČARODĚJKA

Král a královna měli mít návštěvu, ale nevěděli, že je to zlá čarodějnice. Návštěva právě dorazila, zastavila před hradem. Král a královna ji šli přivítat. Jmenovala se Šuryky a přijela se svou sestrou Anabelou. Měly zde zůstat tři noci. Král a královna jim ukázali hrad.

8. ZAKLETÍ

Zlá čarodějnice Šuryky řekla své mladší sestře Anabele, aby zaklela královskou rodinu, protože se chtěla stát královnou a mít co největší bohatství na světě.

Ještě než krále a královnu zaklila do obrazu, zeptala se jich, kde žijí jejich děti, aby získala i jejich bohatství.

Čarodějnice chtěla děti úplně zničit. Elena měla na krku kouzelný amulet, který je zachránil. Amulet zaklel, schoval děti do sebe.

Čarodějnice Šuryky vládla v království Lumberk a její sestra se stala princeznou.

Prokletí trvalo 114 let.

9. OSVOBOZENÍ

Královský čaroděj z hradu Lumberk zjistil, že jsou zakletý i děti a chtěl je osvobodit.

Čaroděj nejprve Anabelu zamkl do své komnaty a protože ráda tancovala, proměnil se za ní. Pak šel za Šuryky a chtěl s ní tančit jako Anabel. Při tanci jí vzal kouzelnou hůlku. Dal amulet na hůlku a řekl zaříkadlo a děti osvobodil. Elena znala jagraky, tak je zavolala a letěli na nich k obrazu. Čaroděj hůlkou osvobodil i rodiče z obrazu. Pak zlomili kouzelnickou hůlku a tak Šuryky ztratila svou kouzelnou moc. A zavřeli jí s Anabelou do vězení.

A tak všichni žili šťastně a spokojeně.

Zázračná zvířátka

Thea Kuklínková, Veronika Dušáková , 3. ročník ,ZŠ Didaktis, Brno

Bylo nebylo jedno velikánské království a v něm veliký a nádherný zámek, ve kterém žila královna Kiki a král Bob. Měli syna jménem Bob junior.

Jednoho dne se Bob junior probudil a slyšel venku nezvyklý hluk. Podíval se z okna a uvidel, jak podivný křeček letí na obřím drakovi. Bob se lekl a schoval se pod postel. Za pár minut přiběhla Kiki. Slyšela Boba juniora křičet. Zeptala se ho, jestli je v pořádku.

Bob řekl, že ano. Po chvíli přiznal, že viděl draka v zámecké zahradě. Kiki se vyděla a navrhla, že se půjdou projít do parku. Bob junior souhlasil, ale rád by, aby s nimi šel i táta.

O pár let později Bob junior dospěl a vydal se do světa na zkušenou. Po cestě potkal křečka Kurta. Chvíli si povídali a Kurt vyprávěl, že je z blízké vesnice a jen tak si vyšel do lesa na maliny. Za chvíli se skamarádili. Šli dál po Bobově cestě a potkali dalšího křečka Ruperta, se kterým se dali do řeči. Po nějaké chvíli si Rupert i Kurt uvědomili, že toho mají hodně společného a zjistili ke svému úžasu, že jsou bratři. Jejich rodiče jsou rozvedení. Táta žije s Rupertem ve městě a jejich maminka bydlí s Kurtem ve vesnici. Jednou za čas se vymění. Rupertovi ani Kurtovi nikdy nebylo divné, že jsou pouze s jedním rodičem, dokázali jim vždy přesvědčivě vysvětlit, kde zrovna druhý rodič je. Po téhle vzrušující informaci si ani nevšimli, že do nich málem vrazil drak.

Drak se po nich ohnal, vypustil oheň a plivl po nich síru. Bob junior, Kurt i Rupert naskákali do příkopu. Náhle se objevil další křeček. Ten zkrotl draka a představil se. Ukázalo se, že ten drak je jeho, a že to není on, ale ona, křeček holka. „Ahoj, jmenuju

se Riki. Jsem z lesa. My si s drakem hráli na honěnou. Ráda bych vás, jako omluvu za nevhodné drakovo chování, naučila jezdit a létat na drakovi.“

„Jó, bezva. Děkujeme!“ zvolali Bob junior, Kurt i Rupert.

A tak je Rikinka naučila ovládat draka.

Jednou se jeli proletět na borůvky, každý na svém drakovi. Poblíž si zrovna poskakovala čarodějnice Gertrůda. Vypadala jako zlá odporná žába, která se umí proměnit v cokoli. Její velkou zálibou jsou draci. Má už velkou sbírku různých druhů draků.

Počkala si, až všichni slezou z draků a budou si pochutnávat na borůvkách. Nenápadně přihopsala k Rikince a rychle olízala borůvky v jejím okolí. Rikinka jednu olízlou borůvku snědla a ta jí očarovala tak, že byla poslušná příkazům Gertrůdy.

V noci, když všichni spali, Rikinka šla k drakům, ale našla jen draky Boba juniora, Ruperta a Kurta. Svého draka nemohla najít. Ten byl schovaný a pozoroval Rikinku, věděl, že se s ní něco během dne stalo divného, měl pocit, že to není ona. Rikinka tedy očarovala draka Boba, Ruperta i draka Kurta a odletěla s nimi za Gertrůdou. Rikinčin drak rychle probudil kluky a sledovali jí i draky.

Rikinka doletěla za Gertrůdou. Ta byla celá šťastná, že se jí rozrostla sbírka draků. Ale co s Rikinkou, tu už nepotřebovala. Vzala ji na výlet k propasti s příslibem, že jí ukáže zajímavé místo. Riki se podívala dolů, Gertrůda ji štouchla a rychle zmizela na drakovi.

Rikinka zavravorala a letěla dolů. Najednou se objevil její drak, který ji zachytil a odvezl ji k její rodině. Rikinčina máma jí dala lektvar, protože hned uhodla, co se stalo. Riki se po vypití zázračně uzdravila. Máma uvařila další lektvar pro draky a také lektvar pro Gertrůdu. Ten na ni chrstli a Gertrůda se stala hodnou paní ve středním věku. Našli jí byt, aby se cítila dobře. Rikinka se zamilovala do Boba juniora, vzali se a narodil se jim Bob nejmladší.

Příběh o pandě a želvě

Karolína Ježková, Veronika Kožiaková, 3. ročník, ZŠ Didaktis, Brno

I

„Jak dlouho to bude trvat?“, řekla panda, „já už chci vidět svět!“

To stejné si pomyslela želva na druhém konci světa. A to ještě nevěděla, že budou s pandou největší kamarádky. Najednou panda uviděla obrovskou záři a spatřila vytoužený svět. O pár minut později přišla na svět i želva, vyklubala se z vajíčka.

Hned jak obě zvířátka přestala plakat, je převezli do Zoo v Californii. Tam se nejdříve hodně styděla před lidmi, ale po čase byla čím dál tím více odváznější.

Po docela dlouhé době se panda a želva začaly nudit. Skamarádily se a vymyslely si hru na tajné agenty. A protože agenti mají jména, pojmenovaly se Ela a Polly.

Až vyrostly do správného věku, tak je ošetřovatelé vypustili do přírody. Ocitly se v pustém listnatém lese, kde nebyli žádní lidé. Vydaly se po cestě a za chvíli dorazily do města, kde uviděly dům s podivnými znaky. Pochopily, že to budou lidská písmena. Bylo tam napsáno C- U – K – R – Á – R – N – A. Vešly dovnitř a spatřily stůl, u kterého stáli dva podivní páni. Jeden byl oblečený úplně v černém a druhý úplně v bílém. Ele se ti dva muži vůbec nelíbily. Připadaly jí jako zločinci. A taky, jak se vlastně později ukázalo, se strefila. Řekla o tom Polly.

„Mě taky připadají divní,“ řekla Polly.

A najednou se ozvalo velké Bum! Kouř a dým se linul po celé cukrárně. Všichni zákazníci se lekli a vyběhli ven. Jen pan Bílý a Černý zůstali. Bylo divné, že vypadali klidně a vůbec se nepřiotrávili. Ela a Polly je začaly honit a zločinci se dali na útěk.

Ilustrácia : Karolína Ježková, Veronika Kožiaková, 3.ročník, ZŠ Didaktis, Brno

Protože Polly je přece jen želva a neumí moc rychle běhat, tak si ji Ela vzala do ruky a běžela s ní za padouchy dál. Po nějaké době je dohonily. Polly dala panu Bílému facku, myslela si, že ho to nebude vůbec bolet, ale zmýlila se. Spadl na zem a měl otisk její tlapky na obličeji. Pan Černý rychle pomohl panu Bílému na nohy a utíkali, co jim nohy stačily. Ela a Polly si uvědomily, že pana Černého i pana Bílého vždy poznají i díky otisku, proto si jejich chycení nechají na příště a vrátily se do cukrárny.

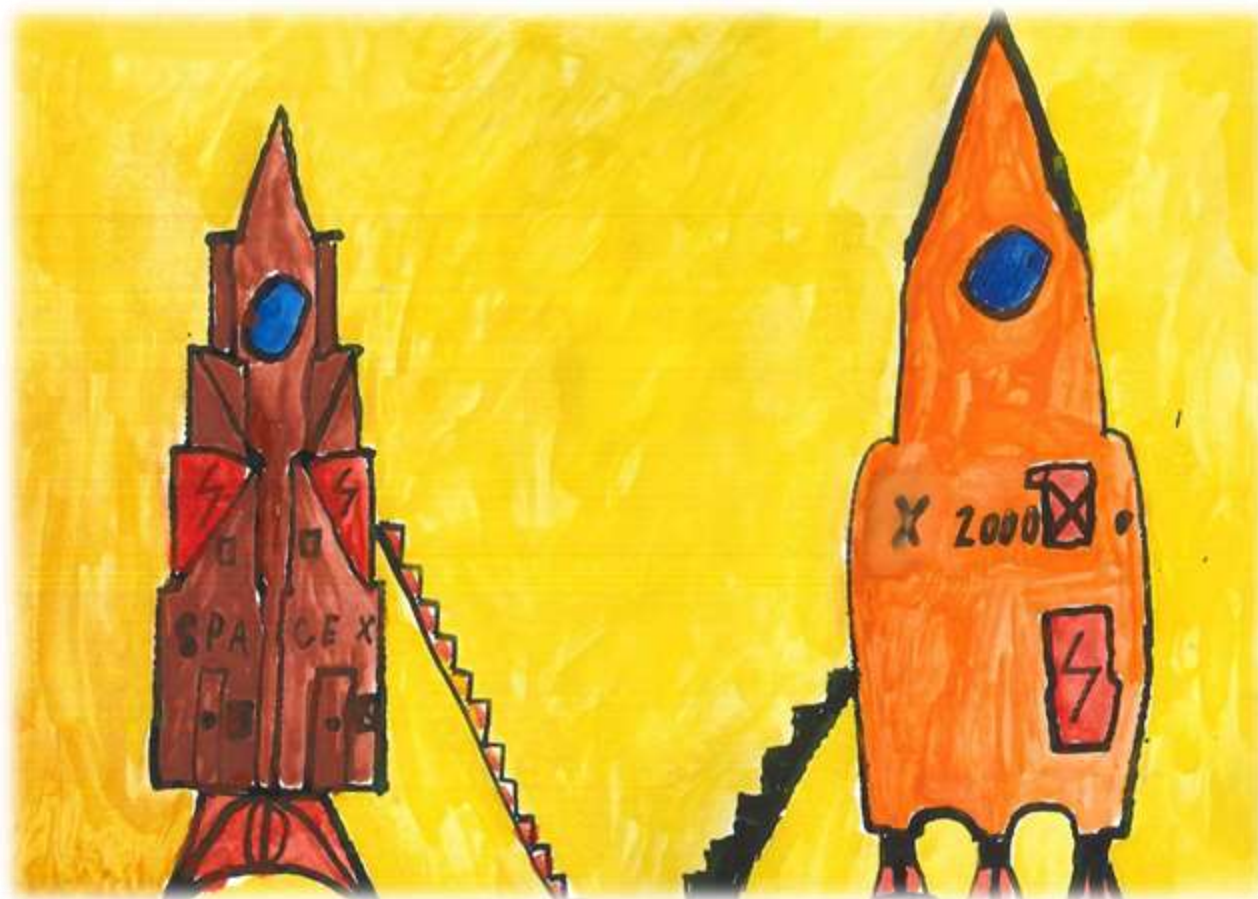
II

Ela a Polly se procházely po divoké louce. Kochaly se překrásnými květinami, kvetoucími keři, poletujícími motýlky, poslouchaly bzučící včely a náhle si všimly svítících červených očí. Hrozně se lekly! Oči patřily pumě. Nebyla tam sama, hned vedle ní stáli pan Bílý a pan Černý, kteří už delší dobu Elu a Polly pozorovali schovaní za keřem. Pan Bílý na pumu zakřičel: „ Čembo, na ně!“ Ta se vrhla přímo na Polly a Elu. Polly se nelekla, popadla Čembu za nohu a zatočila s ní. Uviděla, že má puma na krku

obojek se znakem pánů Černého a Bílého. Pumu pustila, ta odletěla několik metrů od nich. Ela a Polly rychle vyběhly na blízkou skálu a schovaly se. Čemba nabrala rychlost, vylítla za nimi, ale podklouzla ji noha na šterku, spadla dolů a bouchla se pořádně do hlavy. A protože byla celá praštěná, tak se rozběhla proti panu Bílému a panu Černému a možná, když se vykloníte z okna, tak je všechny tři zahlédnete, jak utíkají a volají : „ Čembo, stůj!“ „Čembo, lehni!“

Mimozemšťani

Kryštof Konečný, Mikuláš Denk , 3. ročník ,ZŠ Didaktis, Brno

Příběh začíná na planetě Trappist 1- e. Tuto planetu obývají Trappisti, místní mimozemšťané.

Jednoho dne si postavili moderní raketu, kterou chtěli doletět na planetu Zemi.

Když nastal ten správný den, deset mimozemšťanů se nalodilo na moderní raketu a odstartovalo směrem k modré planetě.

Cesta ubíhala pohodově, Trappisti se dívali z oken, ukazovali si planety a hvězdy, ale najednou je něco začalo nečekaně stahovat a přitahovat. Mimoszemšťané zpanikařili. Padali, padali, bum bác!

Chvíli pátrali, kde jsou. Po krátké době zjistili, že jsou na planetě Zemi. Zničehonic je obklopili místní vesničané, kteří zvědavě vyšli ven se podívat, co to u nich na náměstí přistálo. Když vesničané zjistili, že je to vesmírná raketa, lekli se a zavolali policii.

Mimoszemšťané se rychle schovali před policisty do rakety. Policie zavolala odtahovou službu, která odtáhla raketu i s mimoszemšťany na blízkou základnu Space X. Zde raketu začali prozkoumávat a našli také schované mimoszemšťany. Jeden z nich vyskočil a kousnul nejbližšího policistu a tím ho infikoval. Po velmi krátké chvílce se policista změnil v mimoszemšťana. Policisté se lekli a rychle vyběhli z rakety.

V tu chvíli začaly zvonit zvony na věži kostela. Mimoszemšťané se lekli, a protože jim hlasitý zvuk škodí, vyběhli z rakety. Policisté zaútočili na mimoszemšťany, kterých bylo jen deset proti čtyřnásobné přesile policistů. Ti je odvedli k místnímu miliardáři, který ležel na svém velkém gauči ze zlata a diamantů. Miliardář se zvedl a šel k mimoszemšťanům, aby si je prohlédl. Ale jak se přiblížil, jeden z mimoszemšťanů se ho snažil kousnout. To se mu nepovedlo, protože byl spoutaný.

Miliardář přikázal své ochrance, aby mimoszemšťany odvedla zatím do cely. Zde pobývali nějakou dobu než je převezli do nějaké laboratoře ke zkoumání. Zde se jednomu Trappistovi podařilo uvolnit pouta. Rychle odzbrojil hlídače a nacpal ho do laboratorního mražáku. Pak pomohl ostatním mimoszemšťanům sundat pouta. Snažili se otevřít dveře, ale ty byly zamčené. Našli na stole pohozenou kartu, která pasovala do dveří a tím si otevřeli. Po náročném útěku našli velkou halu, kde stálo šest raket. Vybrali si tu nejhezčí. Všichni do ni naskočili a odletěli na svoji krásnou planetu Trappist 1 – e.

Zvláštne prázdniny

Sofia Fajnová, 4.ročník, ZŠ Skýcov

Kde bolo, tam bolo, žili babka a dedko v chalúpke. Za pekného slnečného dňa prišli Janko a Marienka na prázdniny ku svojim starým rodičom. Janko pomáhal dedkovi s pílením dreva, Marienka zase babke sadiť a polievať kvety.

Babka si všimla veľký kopček a nevedela, čo to je. Poprosila dedka, aby on posúdil, čo by to tak mohlo byť. Povedal, že podľa neho je to krtinec. Všetci sa smiali okrem dedka. O jeden týždeň kopček narástol, ale stále nevedeli, čo to je. Ani vnúčatá nevedeli, čo to je, ale jednohlasne povedali: „Ten kopec má listy.“ Začali trochu hrabať, ale nič okrem listov nevideli.

Na druhý deň ráno sa tam išli všetci štyria pozrieť. Už niečo videli, ale stále nevedeli, čo to je, preto počkali do večera. Večer zbadali, že to bude nejaká zelenina, ale čudovali sa tomu. V duchu si hovorili: „Nie je tá zelenina nejaká veľká?“ Ešte chvíľu počkali, aby trochu narástla, lebo ju poriadne nevideli. Keď narástla, začali ju zo zeme ťahať: dedko, babka,

Janko, Marienka, a potom aj pes Dunčo a mačka Micka. Aj malá myška pozerala, čo sa deje v záhrade. Slniečko sa len smialo a vravelo si: „Čo to robia, chi-chi-chi, čo sa zbláznili?“ Ale slniečku sa prihovorila neslušná repa: „Čo sa smeješ, ty, ty slnko?!“ Ale slniečko neodpovedalo. Repa škaredo kričala na ľudí: „Hej! Vy tam! Haló! Počujete ma? Počúvajte, nechajte ma na pokoji! Počúvajte ma, haló! Viete, že ste ma zobudili?“ „Nie je to teraz jedno?“ spýtal sa dedko. „Chceš ísť von spod tej zeme, či nie?“ pýtal sa dedko. „Nechajte ma, ja tu budem spať až do nekonečna,“ vraví repa. Dedko sa nedal: „Ale ty tu nesmieš rásť!“ „A prečo?“ pýta sa repa. Dedko odpovie: „Repa, ty by si nám tu iba zavadzala. Potom by tu nemohla rásť iná zelenina.“ Do reči mu skočila babka: „Však to, veď tu by mali rásť aj jahody.“ Dedko pokračuje: „Na čo si nám repa? Veď úžitok z teba nemáme. Dohodneme sa, dobre?“ „Podľa toho, aká bude dohoda.“ Dedko začal: „Teba vykopeme...“ „Počkať, počkať! Mňa nevykopete, ani keby čo bolo!“ odvrkla repa. Dedko sa tvári ako keby sa nič nestalo. „Nechaj ma dohovoriť a neskáč mi do reči! Teba vykopeme, niekde ťa opäť zasadíme a tam môžeš spať až do nekonečna.“ repa sa pýta: „Bude to bolieť? A ak áno, tak veľmi?“ Dedko vraví: „Neviem, ale asi nie. Môžeme ťa teda presadiť?“ „Asi áno, dajte mi však deň na rozmyslenie.“ „Dobre,“ odpovie dedko, babka, Janko, Marienka, Dunčo, Micka, myška a aj slniečko. repa sa na druhý deň rozhodla, že ju môžu presadiť a bude mať pokoj.

Aj tak urobili a ta ké zvláštne prázdniny už nezažili. Odvtedy je repa šťastná až na veky vekov.

Ako sa žilo bez mäsa...

Mathias Novák, 4.B, ZŠ s MŠ Brezovica

Kde bolo tam bolo za horami za dolami na krásnej čistinke bola malá dedinka v ktorej nepoznali mäso. Široko ďaleko nebola žiadna iná dedina. Uprostred dedinky v malom domčeku bývala malá Karinka. Starali sa o ňu babka s dedkom, lebo rodičia jej zomreli pri

autonehode. Raz bola Karin von s kamarátom Vilkom, keď zrazu začuli veľký hluk. Ponad hlavy im preletel obrovský vták, všetko sa triaslo a hučalo. Bolo to lietadlo, ale deti to nevedeli, keďže nikdy lietadlo nevideli. Utekali na miesto kde spadlo lietadlo. Všade po ceste boli rozhádzané všelijaké balíčky. Niekoľko bolo otvorených, tak sa pozreli dovnútra. Nevedeli čo to je, ale super to voňalo, tak Vilko to ochutnal. Bolo to výýýýýýýýbornéééééé. Celá dedina bola z toho neznámeho jedla paf. O niekoľko dní tam došla kopa policajtov. Tak sa dozvedeli že pašeráci ukradli veľkú dodávku mäsa a chceli ju predať. To sa im však nepodarilo, ale tak naša opustená dedinka aspoň zistila ako chutí mäsko. A tak si dali priviesť zvieratá, ktoré sa naučili chovať. A tak postupne do dedinky zavítali aj slaninka, klobásky, šunka a všelijaké dobroty. To bolo ale radosti!!!

Benji, Iris a Spirit

Karolína Šolcová, 4. A, ZŠ a MŠ Králův Dvůr

Jednou se na statku Animal House narodilo hříbě. Byl to nádherný hřebeček, plemeno koně mustang. Ve stejný den se narodil malinký kocourek a také se narodila fenka.

Hříbátko se jmenovalo Spirit, koťátko Benji a fenečka Iris. Jendou se setkali na louce u plotu. Benji seděl na plotě, Iris stála u plotu a Spirit za plotem. Spirit se zeptal: „Ahoj, kdo jste? Já se jmenuji Spirit a vy?“ Ozvalo se: „Já jsem fenka Iris“. „A já jsem Benji.“ A tak se seznámili. Stali se z nich nejlepší kamarádi. Ale jeden pán na ně byl zlý a krutý.

Spirita jednou napadlo, že už to musí přestat, tohle týrání! A jako na zavolanou si toho týrání všimla jedna hodná paní a nahlásila to Lili. Lili byla vedoucí statku Animal House. Byla moc hodná. Ráda se o zvířata na statku starala. Zažívala s nimi spoustu dobrodružství. Jednou z ohrady utekli krávy a býci. Pod kopyty býků to dunělo a krávy hlasitě bučely. Spirit, Benji a Iris si to užívali. Občas se stalo něco i jim samotným. Třeba, když si Spirit zasekl hlavu do plotu, protože honil motýla, nebo když si Benji

vrazil do tlapy ostrý střep a nebo Iris a její náraz hlavou do stáje, když se honila za míčkem. Byli zde hodně šťastní.

Když zestárli, ze Spiritu se stal krásný hřebec, z Iris nádherný foxteriér a z Benjiho ohromný kocour. Iris měla čtyři štěňátka, Spirit syna a Benji se stal otcem pěti malých koťátek. Postupem času se z nich stali dědečkové a babičky. Vzpomínali na dětství a na to, jaké zažívali dobrodružství. I Lili zestárla a stala se také babičkou. Všichni spolu žili na statku šťastně a spokojeně až do konce svých dnů.

Ilustrácia : Lenka Zachariášová, 4. A, ZŠ a MŠ Králův Dvůr

Magická zvířata a pejsek Erný

Sofie Kalinová, 4. A, ZŠ a MŠ Králův Dvůr

V jednom velikém lese žila různá magická zvířata. A nedaleko v zámku zlý král Meg, který chtěl zvířata vyhubit.

Jednoho dne se do lesa zatoulalo malé štěňátko jménem Erný. Nemělo maminku ani tatínka a mělo hrozný hlad. Šlo hlouběji do lesa, až uslyšelo nějaké kroky. Najednou z malého keříku opodál vyskočili dva malí ptáčci. „Co tu děláš? Víš vůbec, kde jsi?“ Ale Erný nic neřekl. „Asi se bojí.“: šeptali si. „Nás se bát nemusíš. Určitě jsi se

ztratil, vid'?' Jsi v magickém lese, provedeme tě tu, jestli chceš. A pokud nemáš rodinu, mohl bys tu s námi bydlet. Záleží ale na tom, zda tě přijme Alpha.“ Erný souhlasil. Ptáčci jej tedy odvedli k Alphovi. Alpha byl černý vlk s modrými dračími křídly a modrýma nohama. Pejsek se Alphiho zeptal, zda tu s nimi může zůstat žít a on jej přijal do smečky. Erný byl moc šťastný, že má rodinu. Dokonce si již našel i nejlepšího kamaráda, jmenoval se Flower., což v překladu znamená květ. Byl to také pejsek, který měl moc rád přírodu a také ji ovládal. Dokázal kouzelnými listy vyléčit nemocná a zraněná zvířata. Když bylo někde něco vymýceno od zlého krále Mega, dokázal, aby příroda dorostla.

Erný žil mezi kouzelnými zvířaty již tři roky. Zná ohniváky, jednorožce, Grify, vlky, medvědy, Pegase.....

Ilustrácia : Nela Kalinová, 4. A, ZŠ a MŠ Králův Dvůr

Jednou přišli do lesa strážce krále Mega a vyhlásili zvířatům válku. K Alphovi přijel posel s bílou vlajkou a řekl mu: „13. května odpoledne bude boj na mýtině před hradem krále Megyho.

To už byl Erný i Flower byli dospělí a věděli, že jsou ve válce s nimi. Druhý den se všichni připravili a vydali se na mýtinu, kde ale nikdo nebyl. Strážci je ošálili, začali je chytat, byli ze všech stran. Erný byl nervózní a držel se u Flowera, ale ten byl na tom úplně stejně. Dělal to co ostatní. Utíkal směrem k lesu a myslel si, že je Erný za ním. Stále stál jako by mu nohy přimrzly. Najednou se vzpamatoval. Křičel ze všech sil, hledal Flowera, ale v tom zmatku nebylo nic slyšet. Jen zvuky zvířat a křik vojáků. Erný nedával pozor a najednou se ocitl v síti. Ucítit vojáky, kteří jej odvedli na zámek. Venku stále zuřila válka. Erného vedli přes obrovskou hořlavou místnost, chtěli ho upálit. Chvilí se nic nedělo. Po chvíli však Erný z ohně vyšel. Oči mu zářily červenooranžovou barvou a hořel. Vojáky spálil a pokračoval dál. Flower se venku bil s pěti vojáky. Erný k nim přiběhl, a protože svoji moc získal teprve před chvílí, byl hodně nabitý a plný síla vše s ohněm dokázal lehce ovládat. Dokázal vytvořit dlouhou, širokou a ohnivou vlnu. Ta vojáky vyhubila a všichni byli šťastní a spokojení, jen Erný byl nesvůj. Alpha si toho všiml. Erný byl hodně vyčerpaný, potřeboval pomoc. Flower ani na chvíli nezaváhal a rozběhl se k němu. Snažil se ze všech sil, aby mu pomohl. Po chvíli se začal pejsek cítit lépe. Flowerovi poděkoval, bez něj by to jistě nezvládl.

Po pár dnech si Alpha zavolal Erného k sobě a promluvil k němu. Nejprve si myslel, že bude pouze obyčejné malé štěně, ale teď už ví, že je pes. A ne obyčejný. Erný byl pes magický a určitě ke zvířatům do lesa patří. Erný mu poděkoval. Moc se mu líbilo, co o něm Alpha řekl. Po nějaké době si Erný našel fenku a založili spolu rodinu.

Panda Aneta

Petra Baďurová, 4. A, ZŠ a MŠ Králův Dvůr

Byla jednou jedna panda a ta se jmenovala Aneta. Byla to královna. Jenže měla pořád hlad. Všichni ji proto nosili svoje jídlo, ale vůbec se jim to nelíbilo. Tak se stalo, že se odstěhovali. Panda je na kolenu prosila, aby zůstali. Nestalo se. Všechny pandy se odstěhovaly do střední Evropy.

Aneta zjistila, že žije v Čechách. Šla se kouknout do ZOO, tam ji ale odmítli. A

protože ji nechtěli v žádné ZOO, rozhodla se, že bude bydlet na louce. I odtud ji ale vyhodili, protože by rozšlápala všechny malé obyvatele. Dali ji však radu, ať jde na pole. I zde ji však nechtěli, protože by všechno snědla. Poslali ji do lesa. Tady jí ale hrozilo nebezpečí. Mohl ji trefit myslivec. Napadlo ji, že by tedy mohla zajít do města. Cestou potkala ředitele vídeňské zoo, který ji nabídl, že ji vezme s sebou. Panda souhlasila. V novém domově ji nasadili dietu a Aneta zjistila, s jídlem se to nemá přehánět. Konečně ji měli všichni rádi.

Ilustrácia : Lenka Zachariášová, 4. A, ZŠ a MŠ Králův Dvůr

Moudřenka a Tlapička

Nela Repšová, 4. A, ZŠ a MŠ Králův Dvůr

Byl jeden malý pejsek, který se jmenoval Tlapička a sova, která se jmenovala Moudřenka. Jednoho dne se Tlapička vydal na procházku. Šel dlouho, až došel k

velikému stromu v lese. Po dlouhé cestě byl vyčerpaný a měl velikánskou žízeň a hlad. Sova viděla, jak pejsek skoro padá do spánku. Říkala si, že musí být strašně unavený. Přiletěla k němu a zeptala se, jestli nepotřebuje pomoc. „Kdo jsi?“: zeptal se pejsek. „Já jsem sova Moudřenka. A ty?“. „Já jsem Tlapička a mám strašný hlad a žízeň.“ Moudřenka mu dala napít a také nějaké jídlo, které ulovila. Tlapička poděkoval, napil se a najedl a usnul. Moudřenka ho nechala spát v listí pod svým stromem. Ráno, když se Tlapička probudil, Moudřenka ho pěkně přivítala. Hezky spolu posnídali a Moudřenka poprosila Tlapičku, zda by s ní nezašel pro vodu k lesní studánce. Tlapička souhlasil. Tak si Moudřenka sedla Tlapičkovi na záda a vyrazili. Cestou mu vyprávěla o všech zvířátkách v lese. O lišce Bystroušce, méd'ovi Béd'ovi, jezevci, datlovi, o zlém tygru Edovi, který žije v lese. Moudřenka Tlapičkovi řekla, že měl vlastně štěstí, že na něj nenarazil. Je starý a zlý, nikoho nemá rád a všem jen ubližuje. Tlapička se divil. Myslel si, že se v lese mají všechna zvířátka ráda a pomáhají si.

Došli ke studánce, nabrali vodu a Tlapička ještě pomohl Moudřence s vodou zpět. Když dorazili k Moudřenčinu stromu, domluvili se, že se druhý den zase sejdou. Rozloučili se a Tlapička odhopsal. Moudřenka začala s úklidem, kolem svého stromu, když tu najednou skočil po sově tygr a rozdrápal jí křídlo. Moudřenka tuze křičela až tygra zahнала. Byla ale tolik vyčerpaná, že zůstala nehybně ležet pod svým stromem. Tlapička druhý den přišel za Moudřenkou, a když ji viděl, jak nehybně leží pod stromem, myslel si, že je mrtvá. Vzpomněl si na doktora datla a rychle pro něj utíkal. Datel vzal svůj lékařský kufřík a letěl za Moudřenkou. Ošetřil ji a nařídil klid. Tlapička slíbil, že se o Moudřenku postará. Když se pak sova probudila uviděla Tlapičku, zeptala se ho, co se stalo. Pejsek ji vyprávěl, jak za ni přišel na návštěvu, a ona ležela pod

stromem celá potrhána, a tak běžel pro datla a ten ji ošetřil. Moudřenka Tlapičkovi moc děkovala. Ten jí řekl, že není za co děkovat. „ty jsi pomohla mně, já pomohl tobě.“

Po měsíci se Moudřenka uzdravila, a tak spolu mohli hrát zábavné hry. Byli nejlepšími kamarády až do smrti a navzájem si pomáhali. Všechna zvířátka v lese se domluvila a zlého tygra z lesa vyhnala.

Tam a zase zpátky

Zuzana Hejmová, 4. A, ZŠ a MŠ Králův Dvůr

„Profesore?“, zeptala jsem se. Pan profesor byl vyhublý postarší muž, na první pohled vypadá jako starý nemohoucí děda, ale mozek mu pracuje vždy na plné obrátky. Já, patnáctiletá dívka Kathrin, se svojí oblíbenou tyrkysovou blůzou a džínou a černými vlasy spletenými do drdolu, mám být první, kdo vycestuje do minulosti. „Ano Kathrin, copak chceš?“ odpověděl, aniž by zvedl hlavu od stroje času. „Já jen jestli je to bezpečné cestovat do tak dávných dob jako je Atlantida.“ Mým úkolem bylo strojem času odcestovat do časů Atlantidy a zjistit o ní, co nejvíce informací. Pak až toho zjistím více, se časostrojem vrátit zase zpátky. „Ale děvče, sám jsem to zkoušel, dal jsem do časostroje psa a on se vrátil v bílém rouchu, jaké se nosilo v době Atlantidy.“

Nakonec jsem tedy vlezla do stroje času a zavřela za sebou dveře, začala jsem mít pocit, jako kdyby se pode mnou propadla podlaha. Hrozně jsem se lekla, když se za mnou ozval ten robotický hlas. „Dva tisíce let před Kristem, Atlantida, prosím vystupte. Dveře přede mnou se otevřely a mě oslepilo sluneční světlo, když si moje oči přivykli tomu světlu, uvědomila jsem si, že jsem se ocitla v přístavu. Vše, jak jsem si všimla, tu bylo vyrobeno z bílého mramoru. Podívala jsem se, co mám na sobě a uviděla jsem, že mám na sobě bílé roucho, jako ten pes. Usmála jsem se nad tou představou, že tu byl pes v rouchu. Rozhlédla jsem se kolem sebe, všude procházeli

muži, ženy a děti, všichni v tom rouchu. Kde bych tak měla začít? Možná půjdu na úřad... a už to mám, půjdu do knihovny.

Procházela jsem to město křížem krážem, ptala jsem se lidí, ale nikdo nevěděl, kde je knihovna. Pak po asi dvou hodinách hledání, jsem si sedla na náměstí a vzdala jsem to. „Někde tady přece musí mít knihovnu“. „Knihovnu tady máme, ale je tajná, moc lidí neví, kde je tajný vstup.“ řekl hlas za mnou. Rychle jsem se otočila, za mnou stála dívka v mém věku s blond vlasy a modrýma očima a na tváři se jí rozprostíral široký úsměv. „Ahoj, já se jmenuji Blanka, chceš vědět, kde je knihovna?“ zeptala se mě. „Já jsem Kathrin, ukážeš mi tu knihovnu, prosím?“ Prošly jsme náměstím se stánky a odbočily do malé postranní uličky. „A proč chceš do té knihovny?“, zeptala se mě Blanka. „No, víš, asi to nebudeš chápat, ale já jsem sem přicestovala z budoucnosti a mám v Atlantidě zjistit, co nejvíce informací,“ odpověděla jsem trochu moc rychle. „Aha, takže strojem času, jeden takový výtvar tu taky máme v knihovně.“ zakroutila Blanka nad těmi slovy hlavou. „Je zvláštní, že já mám to samé poslání.“ Zmlkla, protože jsme dorazily na konec uličky, před námi stál sloup též z mramoru jako všechno kolem. „Polož ruku na ten sloup“, řekla Blanka tiše, položily jsme ruce na sloup. Něco se pohnulo, byla jsem si naprosto jistá, potom se ten sloup začal otáčet. Za ním se otevřela díra o velikosti dvou stop, když jsem vlezla do té tmavé díry, uvědomila jsem si, že je to vlastně úzký tunel. Po dvaceti krocích jsme dorazily k dřevěným železem okovaným dveřím. Blanka ty dveře otevřela a vstoupila na tlumené světlo, kde se před námi rozprostírala obrovitá hala a všude byly KNIHY !

Celé měsíce jsem četla všechny ty knihy a zaujala mě hlavně kniha o rodokmenech. „Blanko, pojd' sem prosím“. Když Blanka přišla, otočila jsem na stranu s mojí rodinou von Wallerstein a ukázala na jméno vedle Blanky. „Podívej, jsem tady napsaná jako tvoje sestra, já mám jen maminku, takže kdyby jsme byly sestry, tak ty budeš mít jen tátu.“ Tázavě se na mě podívala a přikývla, „sestřičko!“ řekly jsme naráz. „Tvoje matka odcestovala do budoucnosti s tebou před dvanácti lety a už nikdy se nevrátila“ řekl

hlas, obě jsme se otočily a za námi stál knihovník Ethernet. „Já tady zůstanu“, řekla jsem pevně.

Dopověděla jsem poslední událost toho dne a podívala se na své udivené vnoučky. „Babi, a co se dělo potom?“ Lia, nejstarší ze všech tří dětí Lendyho a Rayli. „Potom jsem po čase našla vašeho dědečka a pak jsem byla v Atlantidě až do té povodně, to jsem s mojí rodinou odcestovala zpátky do přítomnosti“. Všichni tři udiveně vzdychli, věděli, že jejich babička je slavnou osobností, protože před dvaceti lety, když se vrátila z Atlantidy, poskytla vědcům mnoho informací, ale potom se stroj času rozbil a pan profesor nedokázal složit další. A Atlantida zůstala potopená pod hladinou moře. Víme, že Atlantida tam někde je, ale kde, to zůstává záhadou.

Ilustrácia : Jana Rozinová, 4. A, ZŠ a MŠ Králův Dvůr

© Všetky texty a ilustrácie možno použiť len so súhlasom autorov.
NEPREDAJNÉ !